

מסורת הש"ס

(א) ד"צ קל"ג; (ב) [לעיל יב:]; וס"י ועמ"ס סכ"ד על הגליון מגיב: טו:; (ג) וצ"ל וכל וכל העתיק מוס' ב"ב כ: ד"ה אכפיה ור"א בשאלות פרשה וילא ס' כח; (ד) וצ"ב פה; (ה) [ע"י מוס' ב"ק פט: ד"ה אמר]; (ו) יצמות ס"ג; (ז) [סא]; (ח) ב"מ יח: יצמות בט: מג: לקמן פט: סנהדרין כח: [ע"ש ול"ע; ט] [יצמות קח]; (י) וצ"ל בשבטה ור"א דרש"י ב"מ יח: ד"ה ואל; (יא) [ומ"כ אמר פ"ר א;] (יב) [לקמן קב: וע"י עוד תמוס' לקמן קט: ד"ה משנ];

מוסף רש"י

לא תהיו בעבורי אחסנתא. מקום שמעביר האל תלה מן החלו לה, ואפילו להרבות לבד ולמנוע לאחד (רשב"ם ב"ב קל"ג). ואמר רב פפא כחורה בנין דברין. הכל לא שקלי ירשנה דלת כחורה בנין דכרין. אלא בני הכשרה נוטלין כחורה אמרן והשאר חולקין בשוה (יבמות א'). לא אונן. און אניתם חל עליו לאסור אכילה קדשים (ב"מ יח:). אם מתה אשתו נאמר בקדשה מתמת אניתם (סנהדרין כח:). ולא מיטמא לה. אם כהן הוא דכתיב כי אם לשאר, והיטו אשתו, והיא לא שארי איה, דלא בלו עדיין ליד קירוב כשר (ב"מ יח:). וכן היא לא אוננת. להיות אסור בקדשים (יבמות כג:). אינה נאסרת בנאנית מיתה בקדשים (סנהדרין כח:). ולא מיטמאה לו. לא משום הכונה קאמר, דאין כהנת מוחזרת על הטומאה. דכתיב אלא אינה וקוקא לטמא לו, לא כהנת ולא שפאלת, שמהו להטמק בשבטה מתי מלטה האמורה בפירה. דכתיב לה יטמא, ויטאל לה יטמא מלוא ואם לא לה משהאלם אותו בעל כהנו, ומעשה ביוסף הכהן כו' תמורת הכהנ' (ב"מ יח: ובע"ז לקמן פס' 99). אינה צריכה להטמק בו, ולא דוקא נקט ולא מיטמאה דאף כהנת אסור לא משהאלם על הטומאה, אלא אידי דנקט לא אוננת דלמקרי' לה, נקט ולא מיטמאה, דבעי למיתני תרתי בדריה ונדריה, כך שמתה, ולו נהא' לה משהאלם כגון כהנא, ששאלים מוחזרים על הטומאה מנינגלתם לא מתינו (יבמות כג:). מתה אינו יורשה. יורשה העל נפקא לן משאר, הקרוב אליו משהאלם יורש אותה דצ"ב (קול): והא לא שארי איה (ב"מ יח: ובע"ז לקמן פס' 99). מת הוא גובהה. ודעכנה לא מן הארסות. מיתוקמא (יבמות כט: וסנהדרין כח: וע"י לקמן פס' 99).

תוספות ר"ד

שאין שם אלא שתי כתובות צדומעצמות ושקלו יתר בנין דקמייתא כתובת בני"ד כדי שיקפין ואמאי תנן לקמן בפ' מי שהיה נשוי ודף צא דאם אין שם מותר דיער על שתי כתובות אינן נוטלין כתובת בני"ד אלא חולקין אותה בשוה וליטפין להא מלתא מעיקר תקנתא דכחב יתר על חולקיהון דעם אחורון: במקום דמיעקרא נחלה דאורייתא: לא תיקון בכהן. פי' במקום דמיעקרא נחלה דאורייתא משום נחלה דרבנן לא תיקון רבנן נחלה ידוהו לעקר נחלת חלוקת שהוא מן התורה והלכך כי איכא מותר דיער שיהלוקה בשוה נחלתה שהוא מן התורה או יטלו אלי כתובות אמן ואילו כתוב' אמן משום נחלה דרבנן ואי לא לא: אמר רבא פשיטא לי מוכרת כתובתה לאחרים יש להן כתובת בנין דכרין. מ"ט וזוי אנסות. פי' היא מכרה כתובתה לאחרים בטובה הנאה שנותנים ממונם על הספק שאם תתאלמן או תתגרש יוכו הלקוחות בכתובתה אבל אם נחלה היא בעלה יורשה והלכך יש לה כתובת בני"ד שהרי הבעל יורשה והיא כשטברה לא נסתלקה מכל תנאי כתובתה שלא נסתלקה בכל לב אלא וזוי אנסות: מוחלת כתובתה לבעלה אין לה כתובת בני"ד מאי טעמא אחורי. חלילה. פי' ואינה אנסה ובכל לב נותנה לו ואין הבעל יורשה שירוש עכשיו גם הוא לב"ד שכבר מחלה לו אפילו מהיים וא"צ עכשיו ליורשה הלכך אין לה כבני"ד מכאן מוכח שראובן שאמר לשמעון קנה ממני בסודר שאחן לקי חפץ פ' אם ירצה שמעון למחול מוחל (והרב) אומר אם ירצה למחול א"י למחול והפסיד ללוי מה שגוי בשבילו ואינו דומה זה לזה ואין ללמוד זה מזה) ולא אמרינן זכותא דלוי הוא

חזא. רב פפא דלא ניחא ליה ליהודה למיעל: **וכ"ש מצרא לנרסא.**

והכל איבעורי אחסנתא הוא שזה כותב לבנו מה שהיה ראוי להוריש לבניו: **דא"ר יוחנן.** לעיל [נב:] שיקפון אדם ויתן לבנו וילף לה מקרא:

לעשויה נמי. בתמיה: **מעלאי ידיי היינו עשויו.** כניסתי עמך וזה

עשוי שרצה לפסוק בשביל כבודי:

אכפיה. רב פפא ליהודה דבדרים:

ועל: **סבר איהו.** אבא סורא' הא

דשתיק יהודה מרתא רתא שאין

הנדוניא הוגנת בעיניו: **אי מינאי ידי.**

אם נטלת ממני ענה: או אין לה.

מי אמרינן כיון דמכרה לבעלה פקעה

לה תורת ירושת אביה מלהוריש

נדוניא שלו לבני במו שהרי מכרתה

ואין כל הירושה בלא מעשיו אלא

מכח הבעל ויחלקו כל בניו בשוה:

בני ב' נשיו: **וסיבצי לך מוחלת.**

שאו' דבר מזוי מן המכר ואי משום

דלא מטא הנאה לידה מכל מקום

פקעה זכותא בחייה: **השאר מוכרה**

מעביא לי. כלומר מי סברה דמשום

הנאה דמטא לידה מיסק אדעתאי

דפקעה זכותא: **השאר מוכרה.**

דלמטה היא סלקא אדעתאי דפקעה

זכותא ומיבציא לי כל שכן מוחלת דלא

אנוסה: **מחו לה מאה עוכלי עכולא.**

מכין אותה מאה מכות בלצועה

שבראשה כחול כמין משקולת קטנה

שמהה עוכלא: **מוכרה כפוצה**

לאחרים. כפוצה הנאה שאם נתארמלה

או נתגרשה יטולה לקוחות ואם מתה

ירשנה בעלה ונתנה וירשה עמה:

יש לבניה כפוצה בנין דכרין. דהא

כי לא זכינה נמי ירית לה בעל ותקון

לה רבנן השתא נמי לבני בעל כפוצה

לא פקעה זכותא. ואי משום דהוקל

בעיניה למוכרה ולהפסיד את בנייה

אם נתארמלה או נתגרשה וזוי אנסה

שהוצרכה לס: **אחולי אחילסא.**

ונקל בעיניה להפסיד בניה ומכחכמה

חנס: מוכרה לבעלה. נמי טובת

הנאה בעלמא דבר מועט שהרי אם

מתה יורשה ואינו לוקח ממנה אלא

שום מת הוא לא תגבה והרי לא

מת וצא ליד ירושה הלכך כמוכרת

דמי. והוא וצדו הכמוכה

והוקל בעיניה להסתלק: **אין יורשין**

של זו. משנה היא ציצמות האשה

שהלך בעלה למדינת הים ואמר לה

עד אחד מת בעליך והמירוה לינא

ווינאסת ואחר כך צא בעלה תלא

מזה ומזה ואין לה כתובה לא מזה

ולא מזה ואם מתה אין יורשין של זה

זה צנים שיש לה מזה ומזה יורשין

כתובתה: **והיונן כה** כתובתה **מאי**

עבידסה. הא אמרת אין לה כתובה:

ואמר רב פפא כפוצה בנין דכרין.

והכי קאמר מתה היא צחי' שניהם

ירשוה הם אין צנים שיש לה מזה

ומזה נוטלין כתובת אמן ככנין דכרין

כשצדין לתלוך כנסכי אביהם אלא

חולקין צויה: **ואמאי.** כיון דלמרינן

דלא דייקא שפיר שמת בעלה מקמי

תחת כתובתה וסבר למימר תחת מנה מאתים שמקנו לה חכמים: **סנינא.** אני שונה שאין לארוסה שמהה משפט כתובה דהיינו קבורה: **לא אונן.** ליאסר בקדשים: **ולא מיטמא** לה. אם כהן הוא דלאו שארו היא: **ולא מיטמאה** לו. אינה חייבת ליטמא לו ואע"פ שמהוה להתעסק 'בשבשה מתי מלוא האמורים בפרשת כהנים (ויקרא כה) דכתיב לה יטמא מלוא זו אינה מהם דלאו שארו היא אצל אם רואה היא ליטמא אינה מוחזרת מליטמא אפילו כהנת דבני ארסן כתיב [סא] ולא צנות אהרן(י): **אינו יורשה.** נדוניית צית אביה דלא תקון ירושת הבעל עד שתכנס לחופה או שתמסר לשלומים: **מה הוא.** בחייה: **גובה כפוצה.** מנה מאתים ותוספת אם כתב לה: **אין לה כפוצה.** דין כתובה וקצורתה תחת כתובתה דמינא לעיל [מז:] כשנאשה תניא ותחת נדוניית צית אביה שהוא יורשה אצל הכה כיון דכי מתה אינו יורשה אף הוא לא נתחייב לקצורה: **מאי טעמא.** דלמרינן כי מתה בחייו אין לה תציעת כתובה תקצר בשביל מנה מאתים שהוא יורש: **שאין אי קורא כו'.** וכך היו כותבין בשטר כתובתה הלכך כל זמן שלא מת ולא נתגרשה לא נשתעבד לה ולא יורש ממנה כלום:

נערה שנתפתתה פרק רביעי בתובות נג.

השתא נמי אהדר בי. אע"ג דהן הן דברים הנקנים באמירה(ט)

היינו היכל דעמדו וקדשו והכל כשרלה לחזור עדיין לא קדשו אי נמי הכה כצר קידשו [קודש] לכן ואח"כ כתב ולא אמרינן

הן הן דברים הנקנים באמירה אלא כשקידשו אחר כך:

ותבעי דך מוחלת. נראה לר"י

לפרש דהוה לך למנוקט

בעיימך כמחלת דשכיח טפי כדפירש

כדונטרס ומסיק השתא מוכרת דליכא

למימר וזוי אנסה אפ"ה דעמי נוטה

לומר והואיל ומכרה הפקידה מוחלת

מיציעא דפשיטא דלית לה כתובת

בנין דכרין וכה"ג פ"ח כשצילי

המנציע (שבת דף נה:) גבי ניגז

כדי טהרות: **שאין אני קורא**

בה לבשתנשא לאחר תמלי מה שכתוב

א"כי. והא דמינא לעיל (דף מז:)

אמר ליה מעלאי ידיי היינו עשייה אכפיה

(ועול אישתיך ויתב סבר (ה) ההוא מירתח

רתח כתביה לכל מאי דהוה ליה לסוף אמר

ליה השתא נמי לא מישתעי מר חיי דמר

לא שביקי מידי לנפשאי אמר ליה אי מינאי

ידיי אפי' האי נמי דכתבת לא ניחא לי א"ל

השתא נמי אהדר בי א"ל שוייה נפשך

הדרנא לא קאמינא בעא מיניה רב יימר

סבא מרב נחמן מכרה כתובתה לבעלה

יש לה כתובת בנין דכרין או אין לה כתובת

בנין דכרין א"ל רבא ותבעי לך מוחלת

אמר ליה השתא מוכרת קמיבעיא לי דאע"ג

דאיכא למימר וזוי אנסה דאמינא כמאן

דקא י'מחו לה מאה עוכלי בעוכלה מוחלת

מיבעיא אמר רבא פשיטא לי: מוכרת

כתובתה לבעלה כמוכרת לאחרים דמי או

כמוחלת לבעלה דמי בתר דבעיא הדר

פשטא ה'מוכרת כתובה לבעלה כמוכרת

לאחרים דמי מחיב רב אידי בר אבין י'מתה

אין יורשין של זה ואין יורשין של זה יורשין

כתובתה והיוינן בה "כתובתה מאי עבדתה

ואמר רב פפא יכתובת בנין דכרין ואמאי

הכא נמי לימא יצר אנסה התם קנסא הוא

דקנסוה רבנן יתיב רבין בר חנינא קמיה

דרב חסדא ויתיב וקאמר משמיה דרבי

אלעזר ה'מוחלת כתובתה לבעלה אין לה

מוזנות אמר ליה אי לאו דקאמרת לי משמיה

דגברא רבא הוה אמינא לך י'משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו

ייתיב ר"נ ועולא ואבימי בר רב פפי ויתיב רב חייא בר אמי גבייהו אתא ההוא

גברא דשכיבא ארוסתו אמרי ליה זיל קבר או הב לה כתובתה אמר להו רב

חייא תנינא ^(ט)אשתו ארוסה אין אונן ולא מיטמא לה וכן היא לא אוננת

ולא מיטמאה לו ימתה אינו יורשה ימת הוא גובה כתובתה טעמא דמת הוא

יהא מתה היא אין לה כתובה מאי טעמא אמר רב הושעיא שאין אני קורא

בה ^(י)לבשתנשא לאחר תמלי מה שכתוב ליכי כי אתא רבין אמר ריש

לקיש ארוסה שמתה אין לה כתובה אמר להו אב"י זילו אמרי ליה

שקילא

מסו' **השתא נמי אהדר בי.** אע"ג דהן הן דברים הנקנים באמירה(ט) היינו היכל דעמדו וקדשו והכל כשרלה לחזור עדיין לא קדשו אי נמי הכה כצר קידשו [קודש] לכן ואח"כ כתב ולא אמרינן הן הן דברים הנקנים באמירה אלא כשקידשו אחר כך: **ותבעי דך מוחלת.** נראה לר"י לפרש דהוה לך למנוקט בעיימך כמחלת דשכיח טפי כדפירש כדונטרס ומסיק השתא מוכרת דליכא למימר וזוי אנסה אפ"ה דעמי נוטה לומר והואיל ומכרה הפקידה מוחלת מיציעא דפשיטא דלית לה כתובת בנין דכרין וכה"ג פ"ח כשצילי המנציע (שבת דף נה:) גבי ניגז כדי טהרות: **שאין אני קורא בה לבשתנשא לאחר תמלי מה שכתוב א"כי.** והא דמינא לעיל (דף מז:) אמר ליה מעלאי ידיי היינו עשייה אכפיה (ועול אישתיך ויתב סבר (ה) ההוא מירתח רתח כתביה לכל מאי דהוה ליה לסוף אמר ליה השתא נמי לא מישתעי מר חיי דמר לא שביקי מידי לנפשאי אמר ליה אי מינאי ידיי אפי' האי נמי דכתבת לא ניחא לי א"ל השתא נמי אהדר בי א"ל שוייה נפשך הדרנא לא קאמינא בעא מיניה רב יימר סבא מרב נחמן מכרה כתובתה לבעלה יש לה כתובת בנין דכרין או אין לה כתובת בנין דכרין א"ל רבא ותבעי לך מוחלת אמר ליה השתא מוכרת קמיבעיא לי דאע"פ דאיכא למימר וזוי אנסה דאמינא כמאן דקא י'מחו לה מאה עוכלי בעוכלה מוחלת מיבעיא אמר רבא פשיטא לי: מוכרת כתובתה לבעלה כמוכרת לאחרים דמי או כמוחלת לבעלה דמי בתר דבעיא הדר פשטא ה'מוכרת כתובה לבעלה כמוכרת לאחרים דמי מחיב רב אידי בר אבין י'מתה אין יורשין של זה ואין יורשין של זה יורשין כתובתה והיוינן בה "כתובתה מאי עבדתה ואמר רב פפא יכתובת בנין דכרין ואמאי הכא נמי לימא יצר אנסה התם קנסא הוא דקנסוה רבנן יתיב רבין בר חנינא קמיה דרב חסדא ויתיב וקאמר משמיה דרבי אלעזר ה'מוחלת כתובתה לבעלה אין לה מוזנות אמר ליה אי לאו דקאמרת לי משמיה דגברא רבא הוה אמינא לך י'משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו ייתיב ר"נ ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח ב"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דמי ר"ח ב"א אשתו ארוסה לא און לאסור עצמו בכתובתה ויחייב ר"י ועולא ואבימי בר פפי ויתיב ר"ח ב"א גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו א"ל זיל קבר או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר